

Одна фраза Анре Жіда запала мені в душу ще в юності: «Хорошої літератури не роблять з добрими почуттями». Важко написати п'єсу чи роман без конфлікту, без драми, без розриву. Дуже рано я зацікавився Кафкою, Достоєвським, Селіном — авторами, які не цуралися виводити на передній план страждання людської душі, парадоксальну поведінку людини, залежної від сили своїх бажань. Література — річ зовсім не ґречна. Вона провокує, допитує, звинувачує, зриває маски. Та це не заважає їй ще й розважати. Вона не намагається бути корисною. Саме тому вона часто наводить жах на політиків. Вона відкриває приховане і спонукає підозрювати, що під білим причаїлося чорне, сумніватися в кодексах, створює небезпеку соціальної угоди епохи. У творах я роками зачіпаю питання про наслідки несправедливості, зла, інструменталізацію релігії. З приходом глобалізації ця проблематика стає дедалі гострішою. І завдання письменника неабияк змінилося. У глобальному світі, такому як наш, будь-яка війна, незалежно від місця, стає війною усього людства. Література нагадує нам про нашу відповідальність і досліджує людське насилля.

Коли писав «Помаранчевий сад», то хотів зрозуміти, чому батьки погоджуються принести в жертву своїх дітей заради ідей і цінностей, занадто далеких від мене і моєї культури. А ще — знайти відповіді на питання: Чому дітей навчають ненавидіти? Чому конфлікти на етнічному

ґрунті не знаходять вирішення? Я хотів написати історію, схожу на байку, щоб показати оце пекельне замкнуте коло передачі ненависті і розірвати його. Тому для мене було визначальним не називати жодного регіону, жодної країни, щоб читач не ставав на чийсь бік з причин особистих, а радше міг замислитися над походженням етнічних конфліктів і їхніми жахливими наслідками.

Радий, що тепер «Помаранчевий сад» стане доступним українським читачам завдяки «Видавництву Анетти Ан-тоненко» і перекладу Ростислава Немцева.

Ларрі Трамбле